୯-୧୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯେଉଁ ସଂକଳ୍ପ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ଅର୍ଥେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି, ତାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ବା ନିସଂକଳ୍ପ କୁହାଯିବ, ବ୍ୟର୍ଥ ନୁହେଁ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବିକର୍ମରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ପାଇଁ କେଉଁ କ□ବ୍ୟ ପାଳନ କରି ମଧ୍ୟ ଅନାସକ୍ତ ରୁହ ?

ଉ□ର:- ଯଦିଓ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ସେବା କରୁଛ ତେବେ ଅଲୌକିକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଦୃଷ୍ଟି ରଖି କର, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ। ଯଦି କୌଣସି ବିକାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଖରାପ ସଙ୍କଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁଛି, ତେବେ ତାହା ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ କ□ବ୍ୟ ପାଳନ କର। ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି। ଆଜି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସଂକଳ୍ପ, ବିକଳ୍ପ, ନିଃସଂକଳ୍ପ ଅଥବା କର୍ମ, ଅକର୍ମ ଏବଂ ବିକର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଉଛି। ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଅଛ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲିବ। ସଂକଳ୍ପ ନ କରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କ୍ଷଣେ ମାତ୍ର ରହିପାରିବ ନାହିଁ। ତେବେ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଏଇଠି ବି ଚାଲିବ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲେ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନରେ ଆସିବା ପରେ ତୁମର ସଙ୍କଳ୍ପ, ସଙ୍କଳ୍ପ ନୁହେଁ, କାରଣ ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା ଅର୍ଥେ ନିମି□ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ଯେଉଁ ସଙ୍କଳ୍ପ ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ, ସେହି ସଙ୍କଳ୍ପ, ସଙ୍କଳ୍ପ ନୁହେଁ, ତାହା ହେଉଛି ନିଃସଙ୍କଳ୍ପ। ବାକି ଯେଉଁ ସବୁ ଫାଲତୁ ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗୀ ସଂସାର ଏବଂ କଳିଯୁଗୀ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଚାଲୁଛି, ତାକୁ ବିକଳ୍ପ କୁହାଯାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିକର୍ମରୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ। ବାକି ଯଜ୍ଞ ପ୍ରତି ଅଥବା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ପ୍ରତି ଯେଉଁ ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲୁଛି, ତାହା ନିଃସଙ୍କଳ୍ପ ହୋଇଗଲା। ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ସେବା ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉ। ଦେଖ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବା ପାଇଁ ବାବା ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି। ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମା' ବାପା ଅର୍ଥାତ୍ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କର ସଙ୍କଳ୍ପ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲୁଛି। କିନ୍ତୁ ଏହି ସଙ୍କଳ୍ପ, ସଙ୍କଳ୍ପ ନୁହେଁ, ଏଥିରେ ବିକର୍ମ ହୁଏ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଯଦି କାହାର ବିକାରୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରତି ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲୁଛି, ତେବେ ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥାଏ।

ବାବା ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି କି ଯଦିଓ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧିମାନଙ୍କର ସେବା କରୁଛ କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ କର। ସେଠାରେ ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ନିଜର କ□ବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ। କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଏଠାରେ ରହି ମଧ୍ୟ କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଚୁକ୍ତ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି, ତଥାପି ସେମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହାତ ଛାଡିଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ଯଦି ହାତ ଧରି ଥିବେ ତ' କିଛି ନା କିଛି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବେ। ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତ ନିଜକୁ ଜାଣନ୍ତି କି "ମୋ ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ ବିକାର ଅଛି''। ଯଦି କାହା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ବି ବିକାର ଅଛି, ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବେ, ଯାହା ଭିତରେ ବିକାର ନାହିଁ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ। ଯଦି କାହା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ବି ବିକାର ଅଛି, ତେବେ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବ, ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବେ। ଯେପରି କେତେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ଭିତରେ ନା କାମ ଅଛି, ନା କ୍ରୋଧ ଅଛି, ନା ଲୋଭ ଅଛି, ନା ମୋହ ଅଛି...ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରି ପାରିବେ। ତେବେ ତାଙ୍କର ହେଉଛି ବହୁତ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନମୟ ଅବସ୍ଥା। ଏଥିରେ ତୁମେ ସବୁ ଭୋଟ ଦେବ ଅର୍ଥାତ୍ ସମର୍ଥନ କରିବ। ତେବେ ଏସବୁ ଯେପରି ମୁଁ ଜାଣିଛି, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ, ଭଲକୁ ସମସ୍ତେ ଭଲ କହିବେ, ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ଅବଗୁଣ ଥିବ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସେହି ମତ ଦେବେ। ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ କିଛି ବିକାର ଅଛି ସିଏ ସେବା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ। ଯେଉଁମାନେ ବିକାରରୁ ମୁକ୍ତ, ସେମାନେ ସେବା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରି ପାରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ବିକାର ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ ଦରକାର, ବିକଳ୍ପ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟ ଦରକାର। ଈଶ୍ୱର ଅର୍ଥେ ସଙ୍କଳ୍ପକୁ ନିଃସଙ୍କଳ୍ପ କୁହାଯିବ।

ବାସ୍ତବରେ ନିଃସଙ୍କଳ୍ପତା ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଯେଉଁଠି ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲେ ହିଁ ନାହିଁ , ଦୁଃଖ ସୁଖରୁ ମନ ଯେପରି ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ । ତାହା ତ ସମୟରେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସବୁ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଘରକୁ ଫେରିବ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ସୁଖରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେରହିବ, ସେଠାରେ କୌଣସି ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିବ ନାହିଁ । ସେହି ସମୟରେ କର୍ମ ଅକର୍ମ ଉଭୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅକର୍ମୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଛ । ଏଇଠି ତୁମର ସଙ୍କଳ୍ପ ନିଶ୍ଚୟ ଚାଲିବ କାରଣ ତୁମେମାନେ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିମି□ ହୋଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ନିଶ୍ଚିତ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶୁଦ୍ଧ ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲିବା କାରଣରୁ ସଙ୍କଳ୍ପ, ସଙ୍କଳ୍ପ ନୁହେଁ, କର୍ମ କରି ମଧ୍ୟ କର୍ମବନ୍ଧନ ହୁଏ ନାହିଁ । ବୁଝିଲ । ତେବେ କର୍ମ, ଅକର୍ମ ଏବଂ ବିକର୍ମର ଗତି ବିଷୟରେ ତ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ସିଏ ହିଁ ବିକର୍ମରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥା'ନ୍ତି ଯିଏକି ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ନିଜ ଉପରେ ବହୁତ ସାବଧାନୀ ରଖ । ନିଜର ହିସାବ-କିତାବକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କର । ତୁମେମାନେ ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ଏପରି ନ ହେଉ ଯେ, ଏଠି ଆସି ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ବୃଦ୍ଧି କରି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବେ । ଏହି ଗର୍ଭ ଜେଲର ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ତେଣୁ ବହୁତ ସାବଧାନର ସହିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବିକଳ୍ପ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଜୟୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବ□ମାନ ତୁମେ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିକଳ୍ପ ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୋଇଛ, କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ନିଃସଙ୍କଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖ ସୁଖରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଛ, ଏହା ତୁମେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଜାଣିରଖ । ଯିଏ ନିଜକୁ ବୁଝି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ସିଏ ମମ୍ମା, ବାବାଙ୍କୁ ପଚାରି ପାରିବେ କାହିଁକିନା ତୁମେ ତାଙ୍କର ଉ□ରାଧିକାରୀ, ତେଣୁ ସେମାନେ କହିପାରିବେ ।

ନିଃସଙ୍କଳ୍ପ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲେ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ତ' କ'ଣ, କୌଣସି ବିକାରୀର ବିକର୍ମକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇପାରିବ, କେହି ବି କାମୀ ପୁରୁଷ ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଲେ, ତା'ର ବିକାରୀ ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲିବ ନାହିଁ । ଯେପରି କେହି ଦେବତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ, ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଦେବତା ଅଟ । ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ କାହାରି ବିକାରୀ ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲି ପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ବହୁତ କାମୀ ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର କିଛି ସଙ୍କଳ୍ପ ଚାଲିପାରେ କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଯଦି ତୁମେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବ ।

ଦେଖ, ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରେ ବିକାରର ଆହୁତି ଦେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ କିନ୍ତୁ କେହି-କେହି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିୟମାନୁସାରେ ଆହୁତି ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ପରମପିତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡି ହୋଇନାହିଁ । ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ କାହା କାହାର ସ୍ୱଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତିର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପାଳନ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରିବାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ସେବା ନେଇ ପୁଣି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ମୋର ସଚ୍ଚା ପକ୍କା ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଥାଏ ।

ଏବେ ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ଆସି ତୁମର ପିତା ହୋଇଛନ୍ତି । ସେଇ ପିତାଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଭାବି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସଙ୍କଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ଅର୍ଥାତ ବିନାଶକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ବ□ମାନ ସେହି ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ୧୦୮ ଜଣ ଜ୍ଞାନ ଗଙ୍ଗା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ବାକି ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ପଢି ନଥିବେ, ସେମାନେ ତ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିବେ ।

ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଯଜ୍ଞରେ ଯିଏ ଲୁଚିଛପି କାମ କରୁଛି, ତାକୁ ସର୍ବଜ୍ଞ ବାବା ଦେଖି ନିଅନ୍ତି, ତାହା ପୁଣି ଏହି ସାକାର ବାବାଙ୍କୁ ସାବଧାନୀ ଦେବା ପାଇଁ ଜଣାପଡିଯାଏ । ତେଣୁ କୌଣସି କଥା ଲୁଚାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯଦିଓ ଭୂଲ ହୋଇଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ଜଣାଇଦେଲେ ଆଗାମୀ ସମୟ ପାଇଁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିବ, ତେଣୁ ସନ୍ତାନମାନେ ସାବଧାନ ରୁହ ।

ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ କିଏ, ହ୍ୱାଟ୍ ଆମ୍ ଆଇ । ଏହି "ମୁଁ " ଶବ୍ଦ ଶରୀର ପାଇଁ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ କୁହାଯାଏ । ମୁଁ ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି ? କାହାର ସନ୍ତାନ ? ଆତ୍ମାକୁ ଯେତେବେଳେ ଏହିକଥା ଜଣାପଡିବ ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ପରମପିତା ପରମପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ତେବେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଖୁସି ଆସିଯିବ । ପିଲାକୁ ଖୁସି ସେତେବେଳେ ଲାଗିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ପିତାର କ□ବ୍ୟକୁ ଜାଣେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଛୋଟ ପିଲା ଅଛି, ବାପାର କ□ବ୍ୟକୁ ଜାଣି ନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏତେ ଖୁସି ମିଳିନଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ବଡ ହୋଇଯାଏ, ବାପାର କ□ବ୍ୟକୁ ଜାଣିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେହି ନିଶା, ସେହି ଖୁସି ବଢି ଚାଲେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କର କ□ବ୍ୟକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମୋର ବାପା କିଏ ? ସିଏ କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ? ଯଦି କୁହାଯିବ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଆତ୍ମା ବିନାଶୀ ହୋଇଗଲା, ତେବେ ଖୁସି କାହାକୁ ମିଳିବ ।

ତୁମ ପାଖକୁ ଯେଉଁ ନୂଆ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ, ଏଠାରେ କେଉଁ ପାଠ ପଢୁଛ ? ଏଥିରୁ କ'ଣ ପଦବୀ ମିଳୁଛି ? ସେହିସବୁ କଲେଜର ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ କହନ୍ତି, ଆମେ ଡାକ୍ତର ହେବୁ, ଇନ୍‌ଜିନିୟର ହେବୁ... ତେବେ ତାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିନେଉଛ ନା, ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ସେହି ପାଠ ନିଶ୍ଚିତ ପଢୁଛନ୍ତି । ଏଠି ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଯାହାକୁ ନର୍କ, ହେଲ୍ ଅଥବା ଡେଭିଲ୍ ଓ୍ୱାଲ୍ଡ କୁହାଯାଏ । ତାହାର ବିପରୀତ ହେଉଛି ହେଭେନ ଅଥବା ଦୈବୀ ଦୁନିଆ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଏକଥା ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ସ୍ୱର୍ଗ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ ଅଥବା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ, ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମକୁ ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବା ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁ ନୂଆ ଷ୍ଟୁଡେ□ମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍, ତୁମମାନଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେମାନେ ନିଜର ଶିକ୍ଷକ ଅଥବା ପିତାଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ବିଷୟରେ କହିପାରିବେ । ବାବା କ'ଣ ନିଜର ମହିମା ନିଜେ କରିବେ, ଟିଚର କ'ଣ ନିଜର ମହିମା ନିଜେ ଶୁଣାଇବେ ! ତାହା ତ ଛାତ୍ରମାନେ ଶୁଣାଇବେ, ସିଏ ଏପରି ଟିଚର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ କୁହାଯାଏ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯେଉଁ ଏତେ ସବୁ କୋର୍ସ କରି ଆସିଛ, ତୁମର କାମ ହେଉଛି ନୂଆମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା । ବାକି ଯେଉଁ ଟିଚରମାନେ ବି,ଏ, ଏମ୍.ଏ. କ୍ଲାସରେ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ କ'ଣ ନୂଆ ଷ୍ଟୁଡେ□ଙ୍କୁ ଏ, ବି, ସି, ଶିଖାଇବେ ! କେହି-କେହି ଷ୍ଟୁଡେ□ ବହୁତ ମେଧାବୀ ଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାନ୍ତି । ସେଥିରେ ମାତା ଗୁରୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଦୈବୀ ଧର୍ମର ପ୍ରଥମ ମାତା, ଯାହାଙ୍କୁ ଜଗଦମ୍ବା କହୁଛନ୍ତି । ମାତାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ବଙ୍ଗାଳରେ କାଳୀ, ଦୁର୍ଗା, ସରସ୍ୱତୀ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଏଇ ଚାରିଜଣ ଦେବୀଙ୍କର ବହୁତ ପୂଜା କରନ୍ତି । ତେବେ ସେହି ଚାରି ଜଣଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ତ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଉଛନ୍ତି ଧନର ଦେବୀ । ସିଏ ତ ଏଇଠି ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାକି କାଳୀ, ଦୁର୍ଗା ଆଦି ସବୁ ଏହିଭଳି ନାମ ଦିଆହୋଇଛି । ଯଦି ଚାରି ଜଣ ମାତା ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ଚାରି ଜଣ ପତି ମଧ୍ୟ ଥିବା ଦରକାର । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପତି ତ ନାରାୟଣ ଯିଏକି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ କାଳୀଙ୍କର ପତି କିଏ ? ଶଙ୍କର । କିନ୍ତୁ ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ତ ପାର୍ବତୀଙ୍କର ପତି କହନ୍ତି । ପାର୍ବତୀ ତ କାଳୀ ନୁହନ୍ତି । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କାଳୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରନ୍ତି, ମାତାଙ୍କୁ ମନେପକାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କାଳୀଙ୍କର ତ ପତି ଥିବା ଦରକାର ଅଥବା ପିତା ଥିବା ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ, ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ, ଯାହାକି କେତେବେଳେ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଅଥବା ନର୍କ ହୋଇଯାଏ ସେହି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହିସ୍ତ ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ତ କୌଣସି ବୈକୁଣ୍ଠ ନାହିଁ ଯେଉଁଠି ସୂକ୍ଷ୍ମରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ସାରା ଖେଳ ଏହି ସ୍ଥୁଳ ଦୁନିଆରେ ଚାଲେ । ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ହେଉଛି ଏହି ସ୍ଥୁଳ ଦୁନିଆର, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର କୌଣସି ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସବୁ କଥା ଛାଡି ନୂଆ ଜିଜ୍ଞାସୁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ

ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ତା' ପରେ ବେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦଶାହୀ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଅଲଫ ହେଉଛନ୍ତି ଗଡ୍, ସିଏ ସୁପ୍ରିମ୍ ସୋଲ୍ (ପରମପିତା) ଅଟନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକଥା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମପିତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସେତିକି ସ୍ନେହ ଜାଗ୍ରତ ହେବ ନାହିଁ, ସେହିଭଳି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ ତେବେ ତାଙ୍କର କ□ବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ଖୁସି ହେବେ । ତେବେ ଏହି ପ୍ରଥମ କଥାକୁ ବୁଝିବାରେ ହିଁ ଖୁସି ରହିଛି । ଈଶ୍ୱର ତ ସଦାଖୁସି, ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେଣୁ କାହିଁକି ସେହି ଖୁସି ଆମ ପାଖରେ ନ ରହିବ ! ସେହି ଉତ୍‌ଫୁଲତା କାହିଁକି ନାହିଁ । ଆଇ ଆମ୍ ସନ୍ ଅଫ୍ ଗଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆଇ ଆମ୍ ଏଭରହାପି ମାଷ୍ଟର ଗଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ଗଡ୍ । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ଖୁସି ରହୁ ନାହିଁ, ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଭାବୁନାହାଁନ୍ତି । ପିତା ସର୍ବଦା ଖୁସି ଖୁସିବାସିଆ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଖୁସି ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହିଁ । କଥା ତ ବହୁତ ସହଜ ।

କେତେକଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବା ପରିବ□ ଶାନ୍ତି ଭଲ ଲାଗେ କାହିଁକିନା ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏତେ ସମୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କାହିଁ । ବାସ୍ ଯଦି କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲେ ନୀରବ ରହିଲେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଭଲ । ଯେପରି ସନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ପାହାଡ ଗୁମ୍ଫାରେ ଯାଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସନ୍ତି । ସେହିପରି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର, ସେହି ସୁପ୍ରିମ୍ ଲାଇଟ୍‌ର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଭଲ । ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ସନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇ ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଘରେ ବସି ତ ମନେପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠି ତ ଛୁଆ-ପିଲାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହ ରହିବ, ସେଥିପାଇଁ ତ' ସନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ, ତେବେ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ତ ଅଛି ନା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ଆଦି ଦେବ ମଧ୍ୟ ସନ୍ୟାସୀ କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ଆଦିଦେବଙ୍କର ଏହି ମନ୍ଦିର ବିରାଜମାନ, ଯେଉଁଠି ସିଏ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମର ସନ୍ୟାସ କର । ସେମାନେ ସନ୍ୟାସ କଲାପରେ, ମହାତ୍ମା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କହିବା ନିୟମ ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ତ ପରମାତ୍ମା ଆସି ସନ୍ୟାସ କରାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ତ ସନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ମହାତ୍ମାମାନେ କେବେ ଦୁଃଖି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୁକୁଟ ଆଦି ଫିଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି । ଯେପରି ରାଜା ଗୋପୀଚାନ୍ଦ ସନ୍ୟାସ କରିଥିଲେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଏଥିରେ ସୁଖ ଅଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଲୁଚିଛପି କୌଣସି ବି ଓଲଟା କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ । ବାପଦାଦାଙ୍କୁ କୌଣସି କଥା ଛୁପାଇବାର ନାହିଁ । ବହୁତ-ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାର ଅଛି ।

(୨) ଷ୍ଟୁଡେ□ ସୋଜ୍ ଟିଚର, ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ପଢିଛ, ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବାର ଅଛି । ଆମେ ଖୁସିର ସାଗର ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତେଣୁ ଏହି ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇବାର ଭାବନା ରଖି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହୁଅ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବନା ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇବାର ବା ଆଗକୁ ବଢାଇବାର ଭାବନା ରଖିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହେବା । ନିଜର ଶୁଭବୃ□ ଦ୍ୱାରା, ଶୁଭଚିନ୍ତକ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଅଗଗୁଣଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ପରିବ□ନ କରିଦେବା, କାହାର ବି ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାକୁ ନିଜର ଦୁର୍ବଳତା ମନେ କରି ତା'କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପରିବ□ ବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ପରିବ□ ତା'କୁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିଦେବା ଏବଂ ପରିବ□ନ କରିଦେବାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ମାନ ଦେବା । ବଡ କଥାକୁ ଛୋଟ କରିଦେବା, ଶକ୍ତିହୀନ ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦେବା, ସେମାନଙ୍କ ସଂଗର ରଙ୍ଗରେ ନ ଆସିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିବା - ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ମାନ ଦେବା । ଏହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାର ହିଁ ତ୍ୟାଗର ଭାଗ୍ୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ,
ସେଥିପାଇଁ ତା'କୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କର ।